

- 2) Czy art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by państwa członkowskie stosowały sankcję za wykroczenie w postaci całkowitego przepadku niezgłoszonej kwoty bez uprzedniej lub późniejszej weryfikacji pochodzenia lub przeznaczenia kwoty i niezależnie od jej pochodzenia lub przeznaczenia?

(¹) Dz.U. 2005, L 309, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 16 września 2019 r. – Viesgo Infraestructuras Energéticas, S.L./Administración del Estado i in.

(Sprawa C-683/19)

(2019/C 423/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viesgo Infraestructuras Energéticas, S.L.

Druga strona postępowania: Administración del Estado, Iberdrola, S.A., Gas Natural SDG, S.A., EDP España, S.A., CIDE, Asociación de Distribuidores de Energía Eléctrica, Endesa, S.A., Agri-Energía, S.A., Navarro Generación, S.A., Electra del Cardener, Serviliano García, S.A., Energías de Benasque, S.L., Candín Energía, S.L., Cooperativa Eléctrica Benéfica Catralense, Cooperativa Valenciana, Eléctrica Vaquer, S.A., Hijos de José Bassols, S.A., Electra Aduriz, S.A., El Gas, S.A., Estabanell y Pahisa, S.A., Electra Caldense, S.A., Cooperativa Popular de Fluid Electric Camprodon, S.C.C.L., Fuciños Rivas, S.L., Electra del Maestrazgo, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stosownie do utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości – między innymi wyroków z dnia 20 kwietnia 2010 r. (sprawa C-265/08, Federutility) (¹) i z dnia 7 września 2016 r. (sprawa C-121/15, ANODE) (²) – uregulowanie krajowe takie jak uregulowanie zawarte w art. 45 ust. 4 Ley 24/2013, de 26 de diciembre [ustawy 24/2013 z dnia 26 grudnia 2013 r.] i uszczegółowione następnie w art. 2 i 3 Real Decreto 968/2014, de 21 de noviembre [dekretu królewskiego 968/2014 z dnia 21 listopada 2014 r.], zgodnie z którym finansowanie bonu społecznego spoczywa na określonych podmiotach z sektora energii elektrycznej, mianowicie na spółkach dominujących dla grup spółek lub w stosownym przypadku spółek prowadzących jednocześnie działalność w zakresie wytwarzania, dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej, jest zgodne z wymogami przewidzianymi w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72/WE (³), zważywszy, że niektóre z podmiotów zobowiązanych w tym zakresie mają bardzo niewielkie znaczenie w tym sektorze rozpatrywanym jako całość, podczas gdy z ponoszenia tych kosztów zwolniono inne podmioty lub grupy spółek, które mogą znajdować się w lepszej sytuacji pozwalającej im na pokrycie tych kosztów, czy to z uwagi na wielkość ich obrotów, czy też ich relatywne znaczenie w którymś z sektorów działalności, bądź też dlatego, że prowadzą jednocześnie i w sposób zintegrowany dwie z tych działalności?
- 2) Czy z wymogiem proporcjonalności przewidzianym we wspomnianym art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72/WE jest zgodne uregulowanie krajowe, z którego wynika, iż obowiązek finansowania bonu społecznego nie jest obowiązkiem o charakterze nadzwyczajnym ani obowiązkiem ustanowionym na czas określony, lecz wprowadzono go na czas nieokreślony, bez możliwości zwrotu kosztów i bez jakiegokolwiek środka wyrównawczego?

(¹) EU:C:2010:205.

(²) EU:C:2016:637.

(³) Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).